

El cafè, que duri

Ramon Barnils

Ara diu que pensen retirar el servei de cafè per a tothom: diu que també entre les autonomies hi ha classes; que no es poden fabricar les autonomies amb fotocopiadora —amb vietnamita, deu dir el gendre dels Omeies de Sevilla, que és un carrossa de la política—; que a Catalunya i a les Províncies Bascongades, sí, perquè, allí, hi mana la dreta, i ja se sap que el nacional-autonomisme és cosa de dretes, tret del nacional-autonomisme espanyol que és cosa de tothom, com Hazienda.

Però que els altres, no: als altres, l'estat els regularà l'autonomia segons que li ho permet l'article 26, i que, una vegada més, convé de fer públic per a il·lustració dels afectats:

Per l'article vint-i-sis i en cas de greu compromís, l'Estat té atribucions per passar-se pels c... totes les lleis del país.

No hi ha com tenir la Brunete pel mànec per governar amb comoditat, efectivament. En un moment determinat, el govern de joves nacionalistes de Madrid, llavors en mans d'una tal UCD, va assegurar que tots els súbdits de l'Estat eren iguals i que, per tant, si en temps de la república l'autonomia havia sigut privilegi només d'alguns, ara —llavors, que és com si fos ara— en trindria tothom. Es va proclamar l'Estat de les autonomies, i de la Rioja a Múrcia sense

Albacete, passant per Castella, amb Lleó, però sense Madrid i en canvi amb la dita Albacete, va tenir autonomia tothom.

La dita que va resumir aquest moviment ha passat al tresor de la saviesa jurídica universal amb aquesta forma, digna d'un Ortega: «Kaffè per a todos».

«Café para tontos (Cafè per a beneits)», deien els de sempre, pels corredors de Madrid, francament satisfets de la seva murrieria i engrescats per haver-nos fet beure a galet una vegada més.

Però sí, sí. Al cap de quatre dies, la Rioja tenia bandera, Madrid himne autonòmic, Múrcia semblava Xauxa, a Mallorca el Consell vol connectar amb la televisió del Principat, a Andalusia el partit del govern destituïa un president del partit del govern, al País Valencià, hi naixia un setmanari amb cara, ulls i català, a Canàries els independentistes plantaven cara a l'Exèrcit...

En una campanya electoral pels seus afores, el vice-president del govern de sempre i gendre dels Omeies va començar una de les seves típiques imitacions de García Sanchiz amb aquestes paraules: «No zu zablaré ni eng catalang ni en ehpañó, zu zablaré

en andalú (no us parlaré ni en català ni en espanyol, us parlaré en andalús)», i, en comptes de resultar-li'n una victòria electoral, li'n va resultar una petició formal dels blaveros andalusos exigint l'andalús cooficial a Andalusia. Doncs, els ho haurien de donar, amb el suport entusiasta dels blaveros nostrats, el suport estratègic del PSOE del País Valencià, i sempre i quan funcioni la solidaritat interregional.

Van destapar la capsa de Pandora i ara es duen les mans al cap. Diuen que, de cafè per a tothom, res; parlen d'estat federal com Franco parlava de democràcia orgànica; demanen comptes —ells!— de les despeses de les autonomies; volen limitar —ells!— el creixement de les burocràcies de nacionalitats i regions. I, com que tenen la Brunete pel mànec...

És clar que també la tenien quan repartien cafè per a «tontos (beneits)», i ara ja es veu qui són, els beneits. No es preveu que ni Andalusia, ni el País Valencià, ni les Illes, ni les Canàries, es resignin a tenir encara menys autonomia que el País Basc i que Catalunya.

Ja riurem, que deia el senyor Pla, de Llofrui, tocant a Figueres. Per cert, ¿encara és tancat, a Figueres, el coronel Tejero? Va anar bé, aquest xicot, per posar llet al cafè, l'altra vegada.

Sabates de xiquet

Pérez Bayer, 9. Telèfon 352 94 19. VALÈNCIA-2
El Batxiller, 24. Telèfon 361 43 31. VALÈNCIA-10